Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige

Men søker først Guds rike og hans retfærdighet, saa skulle og alle disse ting tillegges eder. (Matt. 6, 33).

NR. 2 | 15. JANUAR 1925 | 4 AARG.

PRÆSIDENT HEBER J. GRANTS TALE.

HOLDT I TABERNAKLET DEN 3. OKTOBER 1924.

(Slutning).

Der er stor utvidet tilstrømning til Brigham Young universitet og vore andre kirkeskoler, og der er en meget utvidet tilstrømning til vore templer. Manti tempel har faat en gjennemgaaende reparasjon, der har gjort det mere praktisk og behagelig indrettet, end det hittil har været. Den iverksatte reparasjon og omforandring i Salt Lake tempel er likeledes tilendebragt og opførelsen av Arizonatemplet skrider hurtig fremad. Vi har besluttet, at der paa tempel-plassen blir opført et monument til erindring om de tre vidner — kanske av alle otte vidner. Det tænkes opført bakenfor profeten Joseph og hans bror Hyrum Smiths monumenter. Den endelige plan er endnu ikke bestemt; men vi akter at gjøre det tiltrækkende og ærværdigt, saaledes at det prædiker det vidunderlige budskap, der er proklameret i Mormons bok, paa en likesaa virkningsfuld maate, som maake-monumentet taler om den vidunderlige redning Herren lot komme til folket i de dage, da græshopperne truet med en aldeles ødelæggelse av det, hvorav befolkningen skulle leve. Der vil antagelig tillike bli fremstillet visse inspirerende begivenheter fra Mormons bok, hvoriblandt de tre vidner der erklærer, at de saa en engel komme ned fra himlen og fremlagde for

deres beskuelse platerne av Mormons bok, og at de saa indgraveringerne i platerne, samt at de hørte Herrens røst som befalte dem, at de skulle nedskrive hvad de saa. Dette sammen med andre guddommelige episoder fra Mormons bok vil bli en ting der vil præge monumentet.

Vi er glade ved at erfare, at der er en fremgang i assistering av vore blade i fremmede sprog. Der er mange trofaste Siste Dages Hellige som har mottat evangeliet i fremmede lande i en senere alder og som ikke faar det fulde utbytte av det, som de læser i det amerikanske sprog, derfor er det en velsignelse for saadanne at kunne læse taler, meddelelser og nyt henhørende til Guds verk, samt meget andet i deres hjemlands sprog. Vi anbefaler derfor disse blade til alle fremmedfødte og haaber, at de maa bli vist eders velvilje ved at subskribere paa dem. Vi anbefaler dem likeledes til alle unge mænd, som forventer at utføre en misjon i fremmede lande for at sprede kundskap om evangeliet, og de vil derved erhverve sig endel færdighet i sine forældres sprog, hvilket er av stor værdi for dem, naar de kommer i misjonsmarken.

Flere fremragende kirkemedlemmer er i de siste seks maaneder avgaat ved døden. En av vore gode stavspræsidenter, Andrew Kimball i Arizona, døde for kort tid siden og jeg hadde den glæde at være nærværende ved hans begravelse i Thatcher, Arizona. Der var en ualmindelig stor tilstrømning til begravelsen som ønsket at vise deres aktelse og kjærlighet for sin præsident.

Vi maa ogsaa meddele om søster Elizabeth C. McCune's død, der for nogen aar siden sammen med sin mand foræret kirken sin store smukke villa paa toppen av Main Street, som nu er benævnt *McCune school of music and art*. Vi haaper inden ret lang tid, at ha en del av bygningen indrettet for den finere kunst.

Jeg tror at mine bemerkninger indeslutter en del av vor aktivitet i de siste seks maaneder, der er av interesse for folket. Det er en selvfølge, at dersom jeg skulle gi en detaljert beretning ville hele formiddagen og endnu mere tid bli benyttet.

Paa min vei hjem fra Arizona gjorde jeg et ophold i

Californien og kan si, at alt var fremskridende i enhver henseende.

Der er én ting, som jeg ønsker at henføre til av en aabenbaring, som jeg ønsker at læse. Der er ingen aabenbaring i Paktens bok, der har gjort et saa dypt indtryk paa mit hjerte og mine tanker som denne, der er kjendt som «et syn» og er nedskrevet i det 76. kapitel. Det glæder mig hver gang jeg læser dette vidunderlige vidnesbyrd av profeten Joseph og Sidney Rigdon, som indeholdes der. Samtidig som biskopper over store kirker i England erklærer, at Jesus Kristus ikke var Guds Søn, men kun en stor lærer i moral, og andre mænd der er prester, fornekter guddommeligheten av Kristus og er blit draget til ansvar for deres mangel paa tro; saa glæder jeg mig ved at læse disse to mænds vidnesbyrd. Jeg læser dem aldrig uten at mit hjerte svulmer i taknemlighet mot Gud. Vi læser i det 22., 23. og 24. vers som følger:

«Og nu, efter mange vidnesbyrd der har været git om ham, er dette som vi gi de siste av dem alle, nemlig: «At han lever!» Ti vi saa ham hos Guds høire haand, og vi hørte røsten vidne, at han er Faderens enbaarne. At ved ham og formedelst ham og av ham blev verdener skapte og deres indbyggere fødte som sønner og døtre av Gud.»

Jeg fryder mig, at Jesu Kristi Kirke er grundlagt paa det første store syn, som var nydt av Joseph Smith for over et hundrede aar siden. Han erklærer, at han saa to himmelske væsener, hvis herlighet og skjønhet er over en mands evne at beskrive og den ene av dem tiltalte ham, idet han pekende sa: «Denne er min elskelige Søn, hør ham.» Derfor, der kan ikke være nogen tvil i de Siste Dages Helliges hjerte om, at Jesus Kristus er den levende Guds søn, for Gud selv præsenterte ham for Joseph Smith.

Det er en av Jesu Kristi Kirkes grundlæggende sandheter i vore dage, at Joseph Smith var og er og vil bli en levende Guds profet. Med Joseph Smith antat som en Guds profet og med dette vidnesbyrd i vore hjerter vil der aldrig bli tale om nogen splittelse i Jesu Kristi Kirke.

Det menneske, der ikke anerkjender Jesus Kristus som Guds Søn og verdens Frelser, har intet at gjøre med Jesu

Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Som jeg læste for eder skulle denne kirke bli et vidunderligt verk. Der er ingen lik denne i hele verden av den grund, at Jesus Kristus, Guds Søn, oprettet den og er dens hoved, formedelst han aabenbarte sig for profeten og Oliver Cowdery og andre, samt fordi, at Herren i besvarelse av bønner har git befolkningen i den hele vide verden en individuel kundskap og vidnesbyrd om guddommeligheten av dette verk, i hvilket vi er engagert.

Jeg har ingensinde mottat et dypere indtryk av Guds kraft og velsignelser end jeg mottok paa mit siste besøk i Nauvoo, da jeg for kort tid siden var i østen. For ca. 75 aar siden var den en by paa 20 000 indbyggere med et prægtigt tempel. Idag er der ikke en enkelt sten tilbake av templet, hvor det var opført og indbyggerantallet er gaat ned til 1000. Folk har fortalt mig, at plassen hvor byen er beliggende, er en av de fineste der findes ved den store Missisippi-flod. For nu at naa byen maa man krysse Missisippi i en liten baat, paa hvis dæk der kun er plass for seks personer. Der er byer ved Missisippi og Missouri med tusener av indbyggere, som er vokset op siden Nauvoo var en stor by i Illinois. Naar jeg beskuer og overveier disse ting og jeg kommer hjem og ser paa Guds tempel i den østlige del av denne plass, og naar jeg beskuer vor kontorbygning, hotel Utah og de smukke bankbygninger i vor by, og naar jeg tænker paa den fremgang de Hellige har gjort, de smukke templer ikke alene i Utah, men i Canada, Hawaiia-øerne og nu snart i Arizona, da mangler jeg næsten ord til at takke og prise Gud for alt som er gjort. Naar jeg tænker paa forholdene, paa den plass hvorfra vi var dreven, den mangel paa fremgang og held i dette land, da takker jeg Gud at vi er bosittende her i dette bjergland. Jeg tror, at den haarde forfølgelse og de ubehageligheter vi maatte gjennemgaa, forberedte og utdannet os som et folk for større ting. Muligvis det fineste hus i Nauvoo, paa en enkelt undtagelse nær, er dette som er opført av Erastus Snow. Et andet av de fine hjem var bygget av stene, tat fra tempelplassen.

Jeg glæder mig over min kjære moders vidnesbyrd og

over tante Emmeline B. Wells vidnesbyrd og mange andre mænd og kvinder som var nærværende ved den mindeværdige anledninger, hvor Sidney Rigdon, efter profetens martyrdød, forlangte at bli anerkjendt som kirkens leder. Jeg fryder mig over den vidunderlige tilkjendegivelse som blev git til folket ved denne leilighet, indbefattet min moder og andre av mine slektninger, der var nærværende, nemlig, at profetens kappe faldt paa Brigham Young og han stod og talte med Josephs røst, hans ansikt oplystes og forandredes til at ligne Josephs ansikt. Faarene kjendte den trofaste hyrdes røst. Fra denne dag op til vor tid er næsten enhver av de hundreder som var nærværende død trofast til Jesu Kristi Evangelium og loyale støtter til profeten Brigham Young og hans efterfølgere.

DEN STORE BETYDNING AV KRISTI MIRAKLER I KANA OG GADARA.

AV MORTEN A. C. NICOLAYSEN, SALT LAKE CITY.

(Slutning).

Man har med berettigelse indvendt og spurt, hvorfor Gud, som det var tilfældet med Israel, skulle foretrække én bestemt nasjon fremfor en anden som sine talsmænd, prestedømme eller guddommelige instruktører. Dette viktige spørsmaal er i lyset av moderne aabenbaring klart fremsat i 1. og 2. Mosebok. Følgende fra 4. Mosebok, 32 kap. er ogsaa et vektigt argument: «Da den allerhøieste Gud utdelte en arv til hver nasjon, da han adskilte Adams sønner, satte han folkenes grænser i henhold til Israels barns antal». Dette skriftsted maa i sakens natur henføres til en meget tidlig og for os historiske enkeltheter ukjendte periode, da nasjonernes arv blev avstukket i forhold til Israels antal. Det er vanskeligt at danne sig en opfattelse av, hvorledes deres antal dengang var kjendt, medmindre der var et *foruttilværende aandeligt* Israel, av hvilket det jordiske kun er sidestykket.

Aarsaken til en saadan særlig utvikling av et kaldet folk og prestedømme gjennem renselse og utvælgelse, er meget

klart fremsat i Paulus brev til Epheserne 1. kap. 3—14; i «Mormons bok», Almas bok, 13. kap.; i Paktens bok 86. kap. Det aandelige Israel efterfulgte i større kjærlighet Guds befalinger og stolte paa Kristus. Det blev derfor i foruttilværelsen ordinert til Guds søns prestedømme. Kaldelsen, renselsen og utvælgelsen av det samme prestedømme fortsætter sin kurs her i kjødet, hvorefter ophøielsen i den tilkommende verden kommer i forhold til trofastheten mot det evige livs ord, kjærligheten til og utførelsen av Kristi befalinger her i dødelighetens midte.

* * *

Der er ingen av Jesu mirakler der har foraarsaket saa mange motsatte, haanlige og foraktende kommentarer som ødelæggelsen av svinehjorden i Gadara. Man har bl. a. kaldt denne handling for uetisk, umenneskekjærlig og uværdig Mesterens karakter.

Det er sjelden vi finder Jesu lærdomme rent begrepsmæssige. De er som regel forbunden med gjerninger og tydelige illustrasjoner. Det er derfor intet under, at «hele det menige folk søkte efter ham». Han utførte ikke mirakler for at gjøre sig selv populær, men av medfølelse med ulykkelige og for at gi vidnesbyrd om, at Guds kraft og Messias-gjerning var tilstede i hans personlighet, saa de kunne tro Faderen, som hadde sendt ham.

Revselsens motiv er ogsaa til tider indflettet i hans gjerning. I Gadara-begivenheten ligger en tydelig illustrasjon av den evangeliske sandhet, at vi er kommen her paa jorden for at faa og utvikles i et legeme, at dette er «Guds tempel», og at vi derfor burde fremtræde legemligt og aandeligt ubesmittet for Gud, for at kunne indgaa til den himmelske opstandelse. Profeten Joseph sier, at et av lyksalighetens store principer bestaar i at ha et legeme. De faldne aander eller dæmoner har intet legeme, og deri ligger deres straf; de prøver derfor paa naar leilighet gives og menneskene ved deres egne urene handlinger foranlediger det, at ta deres legeme i besiddelse.

Jesus var kommen over sjøen i uveir med nogle av disciplerne og paa hans befaling hadde stormen lagt sig.

Mens han gik opad stranden, løp en rasende eller «besat» imot ham og ropte med høi røst: «Hvad har jeg med dig at gjøre, Jesus, du den høieste Guds søn! Jeg besverger dig ved Gud, pin mig ikke». (Se Matt. 8., Mark. 5. og Luk. 8. kap.). I denne uttalelse er et bevis for, at de faldne aander i foruttilværelsen kjendte Messias og hans herredømme over dem; og at Jesus likeledes var istand til at sætte sig ind i deres følelser, da de tigget om at beholde det stjaalne legeme, eller om det ikke var gjørligt at bli tilladt at fare ind og ta svinene i besiddelse, hvilket tydelig tilkjendegav, at de *ville foretrække at ha et svins legeme fremfor ikke at ha noget legeme.*

Intet under at dette menneske var i en rasende sønderreven fysisk og aandelig tilstand, da «*mange*» av disse dæmoner hadde tat ham i besiddelse. Vantro og fritænkere indvender, at det var kun et utslag av en ubalansert hjerne, sindsforvirring, oprevne nerver og lignende. Men hvorfor skedde det da, at saasnart svinene rasende og forvirret løp nedover brinken i sjøen, saa blev den «besatte» ganske fornuftig og rolig, ja helt normal.

Her kommer vi nemlig til et andet væsentlig kjernepunkt i evangeliets sandhet, som før berørt, at vi alle blev skapt som aandelige personligheter før vi blev skapt legemlig, og at disse faldne aander i sin tid i den aandelige foruttilværelse gjorde oprør mot Kristus og valgte en gudsforladt kurs i livet, og den straf som blev tildelt dem var, at de ikke skulle ha noget legeme som vi mennesker, hvorved de er avskaaret fra det evige livs fremskridt. Den substans, hvorav disse aandelige legemer bestaar, er ogsaa materie, likesaavel som den synlige jordiske, men kun av en langt mere elastisk og finere beskaffenhet, og der er derfor intet i veien for, at «*mange*» av disse urene aander kunne krympe sig sammen i et menneskes fysiske konstitusjon, naturligvis med den følge, at det ville foraarsake overordentlige legemlige og aandelige forstyrrelser, og at hans egen vilje ville bli underlagt uaandernes. Man kan nu med føie spørge: men hvorfor hadde Gud saa tilladt det stakkars menneske at bli gjenstand for en saa forfærdelig besættelse? Var det alene for at Guds kraft skulle aaben-

bares paa ham, likesom da den blinde fik sit syn, eller hadde den «avsindige» syndet? Svaret er, at der ingen tvil er om at han hadde syndet, eller overtraadt Guds love og overtraadt sædelighetens lov paa en grov maate. Ved at overlate sig til seksuel lidenskap har han ganske naturligt trukket til sit legeme disse urene, lave og til jorden bundne aander, som har søkt efter kjødets lyster, og i ham fundet et tilfredsstillende hus. Med de erfaringer kirkens ældster og fremragende sjælekjendere sitter inde med, kan vi med sikkerhet danne os denne anskuelse; der er ogsaa et andet grundlag derfor, og i dette kommer vi til svinene, hvis fysiologiske menneskeværdi Herren altsaa i dette tilfælde satte under de tilstedeværende uaanders følelse av «pine», ved ikke at ha noget legeme, mens han samtidig tydelig peker paa, at det visdomsfulde påabud i Moseloven om forbud mot spisning av svinekjøt skal opholdes. (3. Mosebok 11 : 7 og 4. Mosebok 14 : 8). Og netop fordi svinekjøt i et varmt klima har den indflydelse, at det skaper overdrevne seksuelle tilbøieligheter, og i et halvtropisk veirlig som Palæstina, kan det let gi anledning til hudsygdomme som spedalskhet.

Jesus, den store Rabbi og læge som ynkedes, naar han saa skarernes fysiske og aandelige tilstand, — han, som kunne se tilbunds i en sak, han kunne ogsaa se *hvor aarsakerne i disse omgivelser laa til faldet og besættelsen av* den rasende sterkodder. Derfor utviser han ogsaa barmhjertighet mot ham og kommanderer uaanderne ut. Men med et levnetsløp av den beskaffenhet Geraseneren har bak sig, er det let at forstaa, at han ikke vil være brukbar til at følge ham personlig, da Jesus negter en saadan anmodning og byder ham at bli blandt beboerne og bære vidnesbyrd om Herrens barmhjertighet mot ham, vel kanske ogsaa av denne grund, at troen ikke helt skulle utslukkes paa denne egn.

Den store majoritet av Israels nasjon hadde væmmelse for svinekjøt, men paa sine steder som i Gerasenernes bygd var man likeglad. Det er mest rimelig, at Herren visste hvad der gik for sig paa den anden side sjøen, og at han gik over for at statuere et eksempel, da han indsaa, at fol-

ket dersteds hadde mere kjærlighet for deres svin og hvad opdrætningen indbragte dem i penge, end for deres sjæls frelse, baade timelig og aandelig. Deres egen samvittighet overfor Guds lov har ogsaa slaat dem paa munden; ti det faldt dem ikke ind at skjænde over hvad der var skedd, men de bad ham blot at gaa væk fra deres egn, saa der ikke skulle ske mere av samme slags.

Den visdomsfulde befaling i Moseloven mot spisning av svinekjøt har Herren gjentat i vor tid i «visdomsordet» til Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige, «avpasset efter de aller svakestes forfatning». Ordet er altsaa ikke nogen byrde for troen. Svinekjøt i særdeleshet og anden slags kjøt skulle som ordet sier, kun «spises sparsomt midt i den koldeste tid og i tilfælde av hungersnød», hvor fete spisers større varmeenergi er mere naturlig for legemet. Personlig utelater vi helst svinekjøt av vor diæt ogsaa om vinteren, undtagen vi vet, hvad svinet er opfodret med, ti svinekjøt foraarsaker i mange tilfælde, paa grund av dyrets urenlige appetit, difteritis, hvilket jeg ogsaa personlig hørte præsident Heber J. Grant uttalte sig om at være et bevisligt faktum.

Jeg har fornylig i det bekjendte «Physical Culture Magazin», redigert av den amerikanske fader av fysisk kultur, Bernan Macfadden, læst flere personlige fortællinger om vidunderlige fysiske gjenopreisninger til liv og helbred og lykke ved at adlyde visdomsordets diætetiske regler i forbindelse med passende legemsøvelser, sol-, luft- og oceanbade, passende faste med efterfølgende melkekur, lange spaserturer og bjergbestigninger. Det er forbausende hvad sundhet og skjønhet vort legeme kan komme tilbake til, naar vi holder Guds og naturens love. Det er i høieste grad forbausende at læse om, hvorledes et individ i San Francisco blev gjenopreist. Han var falden i de fleste av menneskelivets værste synder, stod paa randen til at drukne sig, men blev bragt tilbake av et av Kristi aand besjælet menneske, som lærte ham om Macfaddens fysiske kulturmetoder. Han overvandt efter trofast adlydelse av disse raad alle synders efterladte merker paa legeme og blod, fik *rent* blod, giftet sig efter 8 aars forløp, efter en ærlig be-

kjendelse overfor sin tilkommende brud og fik i sit ekteskap særdeles velskapte, renblodige og lykkelige barn.

Bortset fra det fysiske kulturstandpunkt er der i denne siste utdeling under ældsternes administrasjoner forekommet nogle av de mest merkværdige eksempler paa Guds kraft, mirakuløse helbredelser med øieblikkelig sammenføining av svære benbrud, lamme som er kommet til at springe, halte til at gaa, blinde til at se, blodflod stanset, spedalskhet renset, bylder og gift fordrevet, feber fordrevne, fordrivelse av pestilense, kolera o.s.v. Efter saa store vidnesbyrd om den aandelige Guds krafts herredømme, burde vi da ikke anstrenge os for at holde loven for de svakeste i troen, ti Kristus har baaret over med vankundighetens tider, men nu er evangeliets lys og kundskap paa jorden; han kan endnu velsigne de troende, og mange ærbare og mæktige sandhetsspecialister er ogsaa opreist av vor Fader i Himlen.

Til slutning vil jeg si, at den saakaldte «Mormon»-kirkes ældster føler det som en plikt at forsvare deres Herre og Mester, Kristus Jesus og hans handlinger, og jeg antar, at de forutgaaende kommentarer vil kaste tilstrækkelig lys over evangelisternes knappe beretninger av to av de største mirakler i Historien, at de netop tiltrods for motsigelser, tilkjendegir Jesu høie moralske og guddommelige motiver og karakter, menneskekjærligheten i sin fylde, og at «han kom fra himlen» for at demonstrere til folkene Guds rikes seir over kjødets selviskhet, djævelen og døden.

GULDBRYLLUP.

En meget velbekjendt personlighet inden kirken br. Oluf J. Anderson kunne søndag 9. november forrige aar feire sit 50-aarige samliv med sin hustru Cathinka, født Wilberg, i Castle Dale, Utah. Brudgommen er født her i Oslo 4. april 1849 og blev ved daab indlemmet i kirken 25. august 1865 og reiste over til Utah 25. august 1874, hvorfra han flere gange har været kaldt som en sandhetens budbærer til sit fædreland. Siste gang var han kaldt til

Danmark som redaktør av «Skandinaviens Stjerne» og vil være godt erindret av flere av de ældre inden kirken. Endskjønt vor gratulasjon til brudeparret kommer lidt sent, vil vi allikevel sende vore beste lykønskninger om en sorgfri alderdom, og at Guds rike velsignelse i de resterende dage, som vi haaper vil bli mange, maa bli dem begge tildelt.

* * *

Som vi netop var færdig med omtalen av br. Oluf J. Andersens guldbryllup kommer «Bikubens» julenummer med meddelelse om en anden norsk personlighet og velkjendt skikkelse inden kirken, nemlig br. Martin Christophersen der feiret sit guldbryllup 27. desember sistleden med sin hustru Janet Ledingham. — Br. Christophersen er født i Oslo mens hans hustru er født i Edingborg i Skotland. Deres ekteskap har vært velsignet med ni barn. Christophersens siste misjon var som præsident over den dansk-norske misjon, i hvilken egenskap han bodde i Kjøbenhavn. Han var denne gang ledsaget av sin hustru og yngste datter samt av sønnen Alvin, der virket som misjonær. Fra den tid vil familien endnu være erindret av mange i Norge og Danmark.

DØDSFALD.

En meget beklagelig ulykkeshændelse med døden tilfølge blev vor kjære broder Olaf Rinaldus Paulsen tildel, idet han nytaarsaftens formiddag kl. 11 under malerarbeide i en herværende fabrik blev av den igangværende akselledning grepet fat i hans klæder og ført rundt av denne flere gange og tilsist blev slynget i gulvet, saa legemet blev fuldstændig lamslaat. Den ulykkelige blev øieblikkelig bragt til Ullevold sykehus, hvor han blev tat under lægebehandling, likesom misjonspræsident A. Richard Peterson og ældste Ernst Jørgensen blev budsendt for at salve ham, men trods alt avgik han ved døden lørdag eftermiddag 3. januar kl. 4½. — Med denne broder har kirken tapt et av sine trofaste og beste medlemmer, idet han regelmæssig var til-

stede saavel i søndagsskolens møter som i de ordinære møter og utførte sine plikter i enhver henseende. Broder Olaf Rinaldus Paulsen var født i Horten 9. mai 1860 og var saaledes ved sin død 65 aar gammel. Han blev indlemmet i kirken 16. mars 1904, og i disse 21 aar søkte han at tilegne sig kirkens lærdomme for at sætte disse ut i praktisk virksomhet, ti han var ikke alene en ordets hører, men ogsaa dets gjører. — Begravelsen foregik torsdag 8. januar kl. 12 fra Nordre Gravlunds kapel under ledelse av grensforstander Frans Olsen. Før og efter bønnen sang koret «O min Fader du som troner» og «O, Fader lad mit hjerte faa». Talen blev holdt av misjonspræsident A. Richard Peterson der omtalte avdødes eksemplariske liv til efterfølgelse, hvorefter br. Henry Larsen sang en solo. Kisten blev derefter baaret til graven av 6 distriktslærere og under sangen «Nærmere Gud til dig» sænkedes den i jordens skjød. — Graven blev indviet av forstanderen og som likeledes takket paa familiens vegne for den store deltagelse der var bleven utvist. — Baade sangkoret og kirkens medlemmer forøvrigt var møtt meget talrikt frem for at vise den avdøde den siste ære. — Fred være med hans minde.

DEN NORSKE MISJON.

OSLO GREN.

Kaldelse og beskikkelse.

Br. Gustav Adolf Eriksen er av præsidenten for den europæiske misjon James E. Talmage kaldt og av misjonspræsident A. Richard Peterson beskikket til at virke i Oslo konferanse som misjonær.

A. Richard Peterson, misjonspræsident.

— — —

Daab. Den 30. desember 1924 blev følgende personer indlemmet i kirken ved daab. Olga Kristine Nielsen og Olga Stensrud. Daabshandlingen utførtes av misjonspræsident A. Richard Peterson og haandspaalæggelsen av ældsterne J. Leland Anderson og Anthon H. Lund.

— — —

Juletræfest. 2. juledags eftermiddag kl. 4 avholdtes juletræfest for barnene i søndagsskolen. Festen var godt besøkt av saavel barn som voksne. Efterat bevertningen med chokolade og julekake hadde fundet sted og barnene hadde faat sine juleposer, avsluttedes festen ved 8-tiden.

— — —

Ungdomsforeningen hadde nytaarsaften arrangert en meget vakker festlighet med et storartet program. Festen begyndte kl. 8 med sang og bøn og mellem programmet blev der servert chokolade og julekaker. Klokken lidt før 12 fremstod forstander Frans Olsen og takket for det gamle aar som nu snart var tilendebragt og opmuntret de tilstedeværende til at prøve paa at gjøre hvad som er ret og ønsket alle et godt nyt aar. Kl. 12 dannedes søsken-ringen om juletræet hvor salmen «Hav tak for profeten» blev avsunget. — Præsident A. Richard Peterson avsluttet festen med bøn og hvori han takket Gud for det gamle aar og bad Herren at velsigne os i det nye. — Vi skiltes alle med følelsen av at ha tilbragt en riktig behagelig tid tilsammen.

SØNDAGSSKOLENS PROGRAM FOR FEBRUAR.

Korlæsning:

Hvad intet øie har seet, og intet øre har hørt, og ikke er opkommet i noget menneskes hjerte hvad Gud har beredt dem som han elsker. (1ste Corinterbrev 2 : 9).

Sakramentvers:

Ydmygt med ærbødighet,
Bøi dit hode stille ned.
Du forløste tænk paa mig,
Tænk hvor jeg har lidt for dig.

Faste-leksen.

Hvorfor tror jeg, at hvis vi skal bli det folk som Gud har bestemt, maa vi være et moralsk folk.

BARNAS AVDELING

KRISTI LIV.

En beretning for barn av ældste William A. Morton.

Oversat fra engelsk ved Borghild Nielsen.

2. *Abraham — Moses.*

Gud visste at hans folk maatte ofte og paa mange maater bli lært om hans søn, deres frelser. Nogen aar efter Adam og Eva levet der en mand ved navn Abraham. Hans hustru het Sara. De var gode folk og Gud var tilfreds med dem og velsignet dem.

En dag, mens Abraham og Sara bodde i et telt i Mamre Lund, kom tre engler til dem med et godt budskap. En av englene fortalte Abraham at Gud ville gi Sara en liten gut. Dette gjorde Abraham og Sara meget lykkelige for Sara hadde ingen barn. En tid gik og Gud sendte dem den gave han hadde lovet dem — en kjær, søt liten gut. — Abraham velsignet gutten og kaldte ham Isak.

Abraham og Sara elsket Isak, og han elsket dem og var dem lydig. Da Isak var omtrent 15 aar gammel bad Gud Abraham at ta ham med til et bestemt sted og der ofre ham som et offer til Herren. Dette var en stor prøve for Abraham, men han ville ikke være ulydig mot Gud.

Tidlig næste morgen gik Abraham og Isak samt to av tjenerne avsted til det stedet. De gik i tre dager. Da de kom nær det sted hvor de skulle ofre, bad Abraham sine tjenere at vente her en stund mens han og Isak gik op paa bjerget for at tilbede Gud. Mens de gik opover bjerget, sa Isak til sin far: «Se, her er ilden og veden, men hvor er lammet til brændofferet?» «Min søn,» sa Abraham, «det vil Gud selv utse sig.»

Da de tok op paa toppen av bjerget bygget Abraham et alter og la veden og ilden derpaa. Saa fortalte han Isak, at det var ham som skulle ofres. Abraham la sin søn paa alteret og var nær ved at slagte ham, da en engel fra himmelen ropte til ham: «Abraham, læg ikke haand paa gut-

ten og gjør ham ikke noget ondt; for nu vet jeg at du frykter Gud og ikke ville spare din søn, den eneste for ham.»

Ved at se sig om, fik Abraham se en væder der hang fast i trærnes grener med hornene. Denne tok han saa og ofret istedenfor sin søn. Paa samme maate som Abraham var villig til at ofre sin søn, lot Gud sin søn bli et offer for verdens synd.

Jeg vil nu fortælle hvorledes folk i Mose dager blev lært om Guds søn, hvis blod skulle flyte for verdens synd. Israels barn hadde været i Egypten i mange aar. De var slaver hos egypterne der behandlet dem grusomt. Dag efter dag ropte israeliterne til Gud, at han maatte befri dem fra deres fiender. Som svar paa deres bøn, sendte Gud Moses og Aron til dem. Moses gik til kongen av Egypten, hvis navn var Farao og bad ham la Israels barn gaa ut i ørkenen for at tjene Herren. Farao blev sint og ville ikke la israeliterne gaa. Gud var derfor ikke tilfreds med Farao og sendte plager over ham og egypterne, hvilket foraarsaket dem stor sorg. Men Faraos hjerte blev forhærdet og han ville ikke la Israels barn forlate Egypten. Da sa Herren til Moses, at i en bestemt nat ville han sende en engel gjennem Egyptens land, der skulle ihjelslaa alle førstefødte blandt alle egypterne, men israeliterne ville bli spart. Enhver israelitisk familie blev befalt at slakte et lam og stryke blodet derav paa dørstolperne. Ved dette tegn skulle engelen vite, at her bodde en Israelit og han ville gaa forbi.

Israels barn adlød Guds befaling og alle deres førstefødte var spart, mens alle egypternes førstefødte blev ihjelslagne. Da gav Farao Israel tilladelse til at forlate Egypten. Nu, dette lam som israeliterne slaktet var en lignelse paa det Guds lam eller Guds søn, og blodet av lammet der frelste Israels barn — representerer Guds søns blod, der skulle utgydes for at frelse verden.

Der var ogsaa en anden maate hvorpaa Gud lærte Israels barn om sin søn og hans død paa korset. Mens de var i ørkenen var det mange av dem som knurret fordi de ikke hadde nok mat og drikke; og de ønsket de var tilbake i

Egypten. De blev straffet for dette, ti Herren sendte slanger iblandt dem. Et stort antal blev bidt av slangerne og mange av dem døde. Da blev de øvrige bedrøvet over at de hadde knurret, og de ønsket at Moses ville bede for dem. Han bad for dem og hans bøn blev besvart. Gud bad Moses at gjøre en slange av kobber og hænge den paa en stang og reise den op for folket. Alle som blev bidt av slanger skulle se op paa kobberslangen og de ville bli helbredet. Alle som gjorde dette blev helbredet. Og «som Moses ophøiet slangen i ørkenen», for israeliternes helbredelse, saaledes ville Guds søn bli ophøiet paa et kors, «forat hver den som tror paa ham, ikke skal fortapes, men ha et evigt liv.» (Forts.).

Folk ville slæpe haardt for at opnaa tillid, dersom de visste hvor ønskværdig denne egenskap er. Naar du vet at du kan stole paa nogen, at hvadsomhelst han beslutter at gjøre, vil bli gjort, at du virkelig kan overgi en del av din byrde til ham, da kan du ikke undgaa at like ham. — Paa den anden side hjælper det ikke hvor elskværdig menneskene er, dersom de er glemsomme, hvis de ikke er punktlige, hvis de av vane er likegyldige, vil de komme i fare for at mans «liking» holder paa at dø ut.

Om tobakken har en fremstaaende læge ytret: «Helt alvorlig, aapent og ærligt vil jeg si, at hvis der ikke blir ført en ihærdig kamp mot tobakken og dens ødelæggende virkninger, saa vil det ikke vare længe før der opfostres en race idioter.»

INDHOLD: Præsident Heber J. Grants tale. (Slutn.). — Den store betydning av Kristi mirakler. (Slutn.). — Guldbryllup. — Dødsfald. — Den norske misjon. — Søndagsskolens program. — Barnas avdeling.

Utgit og forlagt av A. RICHARD PETERSON, Osterhausgt. 27, Oslo.

Otto Stenersens boktrykkeri, Oslo.